

Takže, ráno vstanem na otravné vyzváňanie budíka a nejak sa vyteperím z postele. Ako zombie sa došuchcem do kuchyne a zjem raňajky, čo je väčšinou prvá vec, ktorú nájdem v chladničke. S rýchlou korytnačkou žujem a pozerám na hodiny a premýšľam či radšej nebudem predstierať horúčky, aby som nemusel ísť. Vždy to však zavrhnem, lebo mi napadne, že si to budem musieť nahradiť. To by som radšej skočil pod vlak, ako hovorí môj spolužiak. Narýchlo sa umyjem, oblečiem a pritom sa pokúšam nezobudiť sestru, ktorá ešte sladko spí. Potom čo najtichšie vypadnem z domu a vyberiem sa do tej rannej zimy. Cestu mám dlhú, ale aspoň som tunajší a nemusím dochádzať, ako moji spolužiaci. Chudáci, tí musia vstávať ešte skôr. Teda väčšinou, pomerne často polovica z nich mešká. Nepozorovane prejdem okolo skupiny našich tmavších spo-

nepochválila. Ale sme na nižšom poschodí, čo je lepšie, ako to majú chudáci spolužiaci, ktorí idú na ôsme, aby sa postarali o zavšivené deti. Pred oddelením čakáme, kým príde pani profesorka, ktorá znovu mešká. Dnes to bol rekord, čakali sme skoro štvrt hodiny. Ale napokon prišla a rozdelila nás na pravé a ľavé krídlo oddelenia. Je nás však málo, preto sme na mojej strane len dvaja. Kontrolujeme izby a pýtame sa pacientov či niečo nepotrebujú. Nikto nič nepovie, takže sme onedlho hotoví. V pracovni sestier sa dozvieme, že jeden pacient má mrsu. To je také infekčné ochorenie, ak by ste nevedeli. Povedali sme to profesorky, lebo k takým pacientom by sme nemali chodiť. Aspoň na tých predchádzajúcich oddeleniach sme mali zakázané chodiť k pacientom s takýmito ochoreniami. Profesorka však odfrkla, že to nás nemusí zaujímať a začala rozoberať úplne

PRAX

PRAX. PRE NIEKTORÝCH DOBRÁ SKÚSENOŠŤ, PRE INÝCH ZDROJ VŠETKÝCH HRÓZ. PO PRÍJEMNE STRÁVENOM VÍKENDE SA ZAS RAZ NA VEĽKÚ NEVÔLU ŠTUDENTOV MUSÍME POBRAŤ DO TEJ MILEJ NOČNEJ MORY, PARDON, NEMOCNICE - JE ZLÉ VSTÁVAŤ UŽ O PIATEJ RÁNO, AKO PRE VŠETKÝCH PRIEMERNE LENIVÝCH ŠTUDENTOV. TREBA VŠAK UZNAŤ, ŽE V NEMOCNICI SA MÔŽE UDIAŤ AJ MNOHO ZAUJÍMAVÉHO. AKO VTEDY NA CHIRURGII, KEĎ PRIVIEZLI HNEĎ DVOCH PACIENTOV NA JIS- KU A BOLO ICH NUTNÉ ČO NAJRÝCHLEJŠIE PRIPOJIŤ NA PRÍSTROJE. TERAZ VÁM VŠAK POROZPRÁVAM O TAKOM PRIEMEROM DNI NA PRAXI, KDE SA VŠELIČO MÔŽE STAŤ.

luobčanov, ktorých vidím hrabať sa v košoch a takisto bezdomovcov, ktorí ma naposledy otravovali či nemám cigarety. Ešteže som nefajčiar, nemusel som sa pri nich zdržovať. Po ceste kontrolujem čas, či ešte stíham. Hoci aj keby som meškal, veľmi to nebude vadiť, lebo profesorka väčšinou mešká viac. Konečne prídem pred tú pochmúrne vyzerajúcu budovu a vojdem dnu, kde je aspoň príjemne teplo. Zbehnem dole do podzemia a idem do šatne. Keď sa tam prezliekam, začínam rozumieť ako sa cítia sardinky v konzerve. Priestor malý, nás veľa a skrinky menšie ako moja školská taška. Nakoniec sa však navlečiem do bielej uniformy a obujem si tie tvrdé nemocničné topánky, čo tlačia akoby boli z kameňa. Potom idem so svojou skupinou na oddelenie. Tento týždeň sme našťastie nízko, ale nepoviem konkrétne kde, lebo milá pani profesorka z daného oddelenia by ma za tento text

„blbosti“. No tak prepáčte, ale máme tu infekčného pacienta. Ja tam určite nepôjdem. Aj triedna hovorila, aby sme sa takýmto prípadom vyhýbali. Ale späť k práci. Niektorým pacientom musíme pred raňajkami pichnúť injekcie, tak všetko pripravujeme. Pani profesorka však prizabudla, že sme na tejto strane oddelenia prvý raz, takže nevieme, kde čo majú. Musel som sa pýtať sestričky. Nakoniec všetko mám hotové a ideme pichať. Profesorka je nervózna ako doberman, lebo to vraj pichám zle, hoci som si istý, že to robím presne podľa učebnice. Ona však chce, aby som to urobil podľa nej. Prevrátim oči a urobím to, ako chce. Keď sme hotoví, pacienti idú raňajkovať. Ako zázrakom sú takmer všetci sebestační, takže ich nemusíme kŕmiť. Toho jedného deduška sa podujala zaopatríť sestrička, lebo s ním potom má ísť na vyšetrenie. Mne medzitým druhá sestrička dá do rúk kufor vrchovato naložený vzorkami biologického